

LEVON

Vicross Molran

กัปตัน
แห่งตระกูล
เดาฟต์

백작가의 망나니가
되었다

YU RYEO-HAN
Author

4

ATIMA & Novmbr
Translators

Levon

Levon

อันธพาล แห่งตระกูลเคานต์

백작가의 망나니가 되었다

4

Yu Ryeo-Han (유려한)

เขียน

ATIMA & Novmbr

แปล

15014 ลีอริฮัน ซึนฮัน

อินทपालแห่งตระกูลเคนดัล 4

백작가의 망나니가 되었다

Levon

โน้ตเคอริบรีชทอมรินทร์ คอริเปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks LEVON Publishing

백작가의 망나니가 되었다

Copyright © 유려한 (Yu Ryeo-Han), 2022

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by Chunggeoram, Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025 by arrangement with Chunggeoram through IP PRIME, Bunccheon, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การที่ซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8422-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัททอมรินทร์ คอริเปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ อัคริมา สุขดี, หนึ่งธิดา กังวาลนิธิพงศ์

บรรณาธิการภาษาเกาหลี ลิปปกร สนธิ • บรรณาธิการต้นฉบับ ศุภกร ประคองโพธิ์ทอง

ผู้ตรวจทานต้นฉบับ Miami • ผู้ตรวจทาน พิรณรัตน์ ชรรณนิยม, สิริลักษณ์ สุขาวรกุล

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก สิริพงษ์ กิจวัตร

ออกแบบรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด • คอมพิวเตอร์ มณีนันท์ • พิสูจน์อักษร ปริญดา สร้อยคำ

คำนำสำนักพิมพ์

เนื้อหาในเล่มที่สี่นี้จะพาทุกท่านไปพบกับมังกรโบราณผู้ยิ่งใหญ่ ไม่แพ้ราชน มีร์ นั่นคือ **เอลฮาเบน** มังกรทองที่เหล่าเอลฟ์เคารพนับถือ เดิมทีการเผชิญหน้าระหว่างมังกรมีแต่จะทำให้ทุกอย่างพังพินาศ ทว่า เจ้ามังกรดำนั้นแตกต่าง นิสัยที่ไม่สมเป็นมังกรกลับทำให้เอลฮาเบน อยากรับเป็นศิษย์ ยิ่งไปกว่านั้น มังกรทองยังใจดีบอกข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับ พลังโบราณที่เคลือตือครองให้ทราบอีกด้วย...

การมีมังกรสองตนเป็นพันธมิตรทำให้คณะเดินทางของเอลนั้น เต็มไปด้วยผู้แข็งแกร่ง ไม่ว่าเขาจะไปเยือนที่ไหนย่อมไม่ต้องกังวลเรื่อง อันตราย ต่อให้ต้องเผชิญหน้ากับ **อนธการ** เกลก็ไม่ได้ไหวหวั่น ทว่าชีวิต อันสงบสุขที่เขาปรารถนากลับไม่เป็นดังที่คิด เพราะไม่ว่าจะองค์กรชทายาท อัลเบลหรือใครๆ ต่างก็มาหาเขาพร้อมกับเรื่องน่าปวดหัวทั้งนั้น

ถ้าพร้อมออกเดินทางแล้ว ขอเชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลย!

Levon

ข้อความ จากนักเขียน

สูดกลิ่นหอมของดอกไม้ที่กำลังผลิบานในฤดูใบไม้ผลิ
ฟังเสียงใบไม้เขียวขจีพลิ้วไหวไปตามสายลมในฤดูร้อน
รู้สึกรังสรรค์ถึงลมเย็นๆ พัดผ่านผิวหนัง
ท่ามกลางใบไม้ที่ร่วงหล่นในฤดูใบไม้ร่วง
ทอดมองหิมะขาวที่ค่อยๆ ทับถมกันอย่างนุ่มนวลในฤดูหนาว

เรื่องราวที่แทรกอยู่ในชีวิตประจำวันอันแสนธรรมดา
แต่สามารถกลายเป็นรอยยิ้มเล็กๆ กลายเป็นเรื่องที่ทำให้ใจเต้น
และมอบความสุขแก่ใครสักคนได้

ฉันอยากจะเขียนเรื่องราวเหล่านั้น

Yu Ryeo-Han (유려한)

27

ฉันจะทำ!

ไบโอเคา เต็มไปด้วยความตึงเครียด ต่างจากราอนที่ดูไม่รู้สึกรู้อร้อนแต่อย่างใด

“ฉันเป็นมังกรจริง ๆ นะ!”

คำตอบของราอนทำให้สีหน้าของเอลฟ์ผมบลอนด์ยิ่งพิลึกพิลั่นขึ้นไปอีก

คำถามว่า “นี่เจ้าคือมังกรจริง ๆ หรือ” คือการปฏิเสธตัวตนอีกฝ่ายในฐานะมังกรอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งไม่ต่างจากการประกาศศึกกับมังกรด้วยกันเอง ทว่าคำตอบของเจ้ามังกรดำนั้นช่างใสซื่อบริสุทธิ์

“...ใช่ เจ้าเป็นมังกร”

เอลฟ์ผมบลอนด์เอ่ยตอบเสียงอ่อนอย่างจนใจ ราอนพล่นพยักหน้าหงิก ๆ

“ใช่แล้ว นายเองก็เป็นมังกรเหมือนกัน ยินดีที่ได้รู้จัก! นายไม่รู้จักรการหักทหายหรือไง”

“...ข้าย่อมรู้จักการหักทหายอยู่แล้ว”

แทนที่จะเป็นการประจันหน้าและเอ่ยถ้อยคำเย้ยหยันอันเจ็บแสบระหว่างมังกรที่พบเจอกันครั้งแรก กลับกลายเป็นการหักทหายที่สดใสและอบอุ่นใจขนาดนี้ไปได้อย่างไร เอลฟ์ผมบลอนด์รู้สึกหมดแรงเล็กน้อยกับสถานการณ์ที่เพิ่งเคยเจอครั้งแรก แม้ตนจะอยู่มานานจนกลายเป็นมังกรโบราณแล้วก็ตาม

ราอนยืนอึ้งเท่าหน้าไปหาเอลฟ์ผมบลอนด์ที่มีใบหน้านามล้ำและ
รูปลักษณะที่ยากจะระบุเพศ อีกฝ่ายมองท่าทางนั้นแล้วถามขึ้น

“จะจับมือทักทายอย่างนั้นหรือ”

“ใช่แล้ว!”

“โอเอีย ข้ามีชีวิตมาเกือบพันปี แต่ไม่เคยเจอรูปแบบนี้มาก่อนเลย”

เฮ้อ...ให้ตายสิ

มังกรทองถอนหายใจลงมองอึ้งเท่าของราอนทั้งสี่หน้าอึดอัด
หลังจากจ้องอยู่ครู่หนึ่ง มังกรทองก็ไม่ได้ยื่นมือไปจับอึ้งเท่านั้นตอบ แต่
กลับถามขึ้นอย่างจริงจัง

“นี่เจ้า...ปัญญาไหมหรือไง”

ปีกของราอนที่กำลังกระพือหยุดชะงัก

เคลพลันกระหึ่มหลังของชเวอันแรงๆ จนเกิดเสียงดังปึก เขาไม่อาจ
รู้ได้เลยว่ามังกรทั้งสองตัวจะทะเลาะกันเมื่อไร

ดาบของชเวอันโผล่ขึ้นจากฝักเล็กน้อยพร้อมเสียงอันแผ่วเบา
ในตอนนั้นเอง สายตาของเอลฟ์ผมบลอนด์ก็ดูเหมือนจะเบนไปทางเด็กหนุ่ม
ทว่าไม่ใช่แบบนั้นเลย

หืม? ทำไมถึงมองฉันล่ะ

สายตาของมังกรทองจับจ้องเคลซึ่งโผล่หน้าออกมาจากด้านหลังชเวอัน
เล็กน้อย ทั้งสองประสานสายตากัน ทันใดนั้นมุมปากของเอลฟ์ผมบลอนด์
พลันยกยิ้ม

มังกรทองสัมผัสได้ถึงพลังของอาชีฟที่ว่ากันว่าไม่หลงเหลืออยู่แล้ว
ในปัจจุบัน

คู่ปรับที่สมน้ำสมเนื้อเพียงหนึ่งเดียวของเหล่ามังกรผู้ยิ่งใหญ่ พลัง
ที่เล่าลือกันว่าจะสาแดงผ่านทายาทเพียงหนึ่งเดียวของตระกูลที่สืบทอด
อาชีฟนั้น ขณะนี้พลังนั้นกำลังแผ่ออกมาจนตนรู้สึกได้

ตอนนี้คงไม่มีใครที่รู้จักพลังนี้เหลืออยู่แล้วสินะ

ความทรงจำในอดีตที่ผ่านมาผ่านไปแล้วฉายอยู่บนใบหน้าของมังกรทอง
ดวงตาของเอลฟ์ผมบลอนด์มีประกายน่าพิศวงหมุนวนอยู่ข้างใน

อีก!

ทันทีที่มันตาเรียวหรืออย่างสัตว์เลื้อยคลานแปลงประกายสีทอง เคลก็รู้สึก
ราวกับถูกคลื่นยักษ์ซัดโถมเข้าใส่

พลังข่มขวัญของมังกรนั้นเธอ

พลังข่มขวัญของมังกรซึ่งว่ากันว่าเป็นพลังที่ทำให้สิ่งมีชีวิตทั้งหลาย
หวาดหวั่น คำนั่นแผดขึ้นในหัวของเคล ทว่าสิ่งนี้กลับต่างไปเล็กน้อย เพราะ
เขาไม่ได้รู้สึกหวั่นกลัวเลยสักนิด

อย่างไรก็ตาม ทันทีที่นึกถึงคำนั้น ร่างกายของเขาก็มีปฏิกิริยา
ตอบสนอง

ตึกตัก

เคลรู้สึกได้ว่าหัวใจของตนกำลังเต้นเร็ว

ออราครอบงำ

พลังที่เขาพบบนโครงกระดูกมังกรในบึงสีดำเริ่มหมุนวนพร้อมกับ
แก่นชีวาแห่งดวงใจ ทำให้พลังงานในร่างของเคลปะทุขึ้น

“หืม?”

เคลรู้สึกงงง เขาคิดว่าคลื่นยักษ์กำลังจะโถมเข้าใส่ แต่กลับกลายเป็น
อากาศอุ่นๆ ที่ห่อหุ้มร่างกายเอาไว้แทน ร่างกายอันลั่นเทาและฉมูกที่ส่งเสียง
พืดพาดเพราะความเย็นเยือกพลันหยุดลงทันใด

ไม่... ไม่ใช่พลังข่มขวัญของมังกร แต่เป็นเวทมนตร์ให้ความอบอุ่นสินะ
ถ้าอย่างนั้นพลังเมื่อกี้คืออะไรกันล่ะ

แม้มังกรทำความดี ทว่าเคลไม่อาจคลายความระแวงระวังยามอยู่
ในสถานการณ์อันน่าเหลือเชื่อนี้ได้เลย ออราของเขาจึงทวีความเข้มข้นขึ้น
เรื่อย ๆ

“ฮะ!”

ชเวฮันอุทานออกมาพร้อมปล่อยมือจากฝักดาบแล้วหันหลังกลับไป
เขาเห็นเคลยืนนิ่งพลงสบตากับมังกรราวกับไม่เคยสั่นกลัวมาก่อน ประหนึ่ง
ว่าตนเองกำลังยืนอยู่บนทุ่งหญ้าอันเขียวสงบ ชายหนุ่มเผชิญหน้ากับมังกร
ด้วยท่าที่สุขุมอย่างยิ่ง

สมแล้ว นี่แหละท่านเคลที่ผมรู้จัก

แม้เคลจะสร้างทำตัวซื่อสัตย์เสมอ แต่ยามเผชิญหน้ากับอะไรก็ตาม เขาก็มักจะยืนหยัดอย่างองอาจ

เป็นอีกครั้งที่ซเวธรู้สึกทึ่งในพลังของเคล พลังของมนุษย์ไม่ได้มาจากกำลังกายเพียงอย่างเดียวจริงๆ ด้วย

ในตอนนั้นเอง วัตถุสีดำทรงกลมก็ปรากฏขึ้นบดบังทัศนวิสัยของเคล สิ่งนั้นคือราอนนั่นเอง

“เจ้ามังกรทองคำนี่!”

เลี้ยววินาทีนั้น เคลคิดว่าเขาได้ยินอะไรผิดไปแน่ๆ มังกรอะไรนะ ‘เจ้ามังกรทองคำ’ อย่างนั้นหรือ

“อย่าจ้องมนุษย์อ่อนแอของฉันตาเขม็งขนาดนั้นสิ! รู้ไหมว่าเขาซื่อสัตย์ขนาดไหน!”

จากนั้นเสียงของราอนก็ดังกังวานอยู่ในหัวของเคล

‘มนุษย์ ถึงตอนนี้นายจะดูแข็งแกร่งเทียบเท่าอู้งาเท้าหน้าของฉัน แต่อย่าตกใจไป ฉันปกป้องนายอยู่ ไม่ต้องห่วง’

แล้วราอนก็พูดต่อ

‘เจ้ามังกรทองคำนี้มองนายที่เป็นมนุษย์อ่อนแอด้วยหางตา ฉันว่าจะเข้าไปสู้ด้วยแล้วเชียว แต่ดูจากการใช้เวทมนตร์ให้ความอบอุ่นกับนาย ก็คงมีมารยาทอยู่บ้างละ’

มังกรทองคำที่ไม่ได้ยินบทสนทนานี้มองราอนอย่างตกตะลึง

“หมอนั่นอ่อนแอก็จริง แต่นั่นไม่ใช่ประเด็น นี่เจ้าเรียกมนุษย์ว่า ‘ของฉัน’ อย่างนั้นหรือ สมองไม่ดีจริงๆ ด้วยสินะ”

เคลเห็นปีกของราอนที่กำลังกระพือหยุดชะงักอีกครั้งก่อนจะหันไปมองมังกรทองคำ นี่เป็นครั้งที่สองแล้วที่ราอนได้ยินอีกฝ่ายบอกว่าตนโง่

จะทะเลาะกันหรือเปล่าละ แม้มีเวทมนตร์ให้ความอบอุ่นแต่เคลก็รู้สึกหนาวสะท้านขึ้นมาอย่างไรเหตุผล ในตอนนั้นเอง ราอนก็พูดออกมาอย่างเย้ยหยัน

“ฉันไม่ได้ปัญญาอ่อนแต่มีทักษะการเข้าสู่สังคมสูงต่างหาก เจ้ามังกร

ทองคำมนุษย์สัมพันธ์ย่าแม่ แม้แต่การจับมือทักทายก็ยังไม่รู้จัก”

มังกรทองคำอย่างนั้นเหรอ ก็จริง อีกฝ่ายเป็นมังกรสีทองนี่นา
สมแล้วละ รานไม่ใช่ว่าพวกที่จะยอมแพ้ในการไต่ถามง่าย ๆ อยู่แล้ว
เคลรู้สึกอึดอัดใจอย่างบอกไม่ถูก รู้สึกคึดคักที่เลี้ยงดูรานให้
โตมาอย่างแข็งแกร่ง และในจังหวะนั้นเอง เสียงของเฟนดริกก็แว่วมาถึง
หูของเขา

“โอ้พระเจ้า ท่านมังกรทั้งสองพูดคุยอย่างสันติโดยไม่ต่อสู้กัน!
ต้องใช้เวทมนตร์บันทึกภาพนี้เอาไว้แล้วสิ ทั้งที่เคยคิดว่าตนเองเป็นเอลฟ์
ผู้ต้องคำสาปเพราะมองไม่เห็นภูต แต่กลับโชคดีเช่นนี้ ช่างเป็นพรอัน
ยิ่งใหญ่ที่ได้เห็นภาพอันงดงามของท่านมังกรทั้งสองผู้เป็นดั่งดวงดารา
แห่งธรรมชาติ...”

เอลฟ์ผู้มีพลังรักษาอย่างเฟนดริกคุกเข่าลงพลาบประสานมือทั้งสอง
เข้าด้วยกัน เคลมองใบหน้าที่แม่จะขีดเขียนแต่ยังงดงามของเอลฟ์หนุ่ม
ที่พิมพ์อยู่บนพื้นหิมะขาวโพลนแล้วก็มั่นใจได้ว่า

หมอนี้ก็ไม่ปกติเหมือนกันสินะ

หากสังเกตให้ดี สิ่งมีชีวิตรอบตัวเขาล้วนมีแต่อะไรแปลก ๆ ทั้งนั้น
เคลคิดว่าตนเองซึ่งเป็นคนปกติและรักสันติสุขนั้นช่างอยู่ในสภาพแวดล้อม
ที่อยู่ยากเหลือเกิน

เคลค่อย ๆ หลบถอยห่างจากเฟนดริกหนึ่งก้าว ทำให้เขาสามารถ
สังเกตมังกรทองหรือเอลฟ์ผสมลอนด์ที่ถูกรานบังไว้ได้ชัดเจนขึ้น
สีหน้าของอีกฝ่ายคล้ายอึ้งจนพูดไม่ออก เมื่อเห็นดังนั้นรานจึงพูดด้วย
ความมั่นใจ

“ตะลึงในความยิ่งใหญ่ของฉันสินะ! เจ้ามังกรทองคำ!”

เสียงหัวเราะแผ่วเบาหลุดออกมาจากปากของเอลฟ์ผสมลอนด์
มังกรทองพยักหน้าด้วยสีหน้าผ่อนคลาย

“ใช่ เจ้าทำให้ข้าประหลาดใจมาก แฉ็ก!”

...อะไรกัน

เคลรู้สึกสับสน

จู่ๆเอลฟ์ผมบลอนด์ก็เอามือปิดปากแล้วไอออกมา ของเหลวไหลผ่านช่องระหว่างนิ้วมือที่ปิดปากไว้ ตามด้วยเสียงของราอนที่กำลังแตกตื่น

“อะ...อะไรกัน! เกิดอะไรขึ้น! เจ้ามังกรทองคำ เลือด! อย่าพ่นเลือดออกมาสิ!”

มังกรทองกระอักเลือดออกมา

แหมะ แหมะ

หยดเลือดที่ไหลลงมาตามมือของเอลฟ์ผมบลอนด์ค่อยๆ ย่อมหิมะขาวโพลนให้กลายเป็นสีแดง เคลมมองภาพนั้นด้วยความสับสน

ขนาดนี้ไม่ใช่แค่พละกำลังถดถอยธรรมดาแล้ว สภาพร่างกายอีกฝ่ายคงแย่มากแน่ๆ

“อีก แฉ็กๆ!”

เอลฟ์ผมบลอนด์โน้มตัวไปข้างหน้า เขาไออย่างรุนแรงพร้อมกับกระอักเลือดออกมา ราอนบินเข้าไปช่วยพยุงร่างของอีกฝ่ายเอาไว้

“ฮะ...ฮ่าๆ”

“เจ้ามังกรทองคำ อย่าหัวเราะสิ!”

เอลฟ์ผมบลอนด์หัวเราะทั้งสีหน้าสีนัยน์ตาสีหน้าสีนัยน์ตาสีหน้าสีนัยน์ตา มังกรทองพูดต่อแม้จะกำลังไออยู่

“มังกรห่ามมังกรด้วยกัน ช่างประหลาดเหลือเกิน แฉ็ก”

“อย่าพูดนะ! เจ้ามังกรทองคำ!”

ดวงตาสีทองของเอลฟ์ผมบลอนด์เปล่งประกายวูบหนึ่ง แม้จะอยู่ห่างออกไป แต่แสงสีทองนั้นก็ดึงดูดสายตาของเคลทันที ในตอนนั้นเอง เบนดริกพลันวิ่งไปหามังกรทอง

“ท่านเอลฮาเบน!”

พร้อมกันนั้น มังกรทอง เอลฮาเบนก็แนะนำตัวอย่างเป็นทางการ

“เจ้าหนู ข้าไม่ได้ชื่อมังกรทองคำ ข้าชื่อเอลฮาเบน”

“จั้นเธอ ยินดีที่ได้รู้จัก แล้วฉันก็ไม่ใช้เจ้าหนูสักหน่อย”

ราอนยืนกรานด้วยน้ำเสียงไม่พอใจว่าตนไม่ใช่เจ้าหนู ถึงอย่างนั้นก็ยังคงช่วยพยุงร่างของเอลฮาเบนอยู่ มังกรทองมองภาพนั้นด้วยสายตาดำอันยาก

เมื่อเห็นพวกเขาเป็นเช่นนั้น เคลจึงคิดว่ามังกรทั้งสองคงไม่ทะเลาะกันแล้ว ก่อนจะตอบหลังขเวฮัน

“พวกเราไปกันเถอะ”

แน่นอนว่าเคลให้ขเวฮันเดินนำ ไม่นานพวกเขาก็มาถึงหน้าถ้ำที่ตั้งตระหง่านอยู่บนยอดเขาเยลเลีย ถ้ำนี้อยู่สูงพอสมควรและมีบันไดทอดยาวลงไปสู่ด้านล่าง

“ท่านเอลฮาเบน ไม่เป็นอะไรใช่ไหมขอรับ”

เฟนดริกใช้มือที่อัดแน่นด้วยพลังรักษาช่วยพยุงมังกรทอง เอลฮาเบนพยักหน้าพลางใช้ผ้าเช็ดหน้าที่หยิบออกมาจากพื้นที่มิติเช็ดเลือดที่มุมปาก

“อืม หยุดไอแล้ว เฟนดริก ตั้งแต่เห็นเจ้าตอนเด็กๆ จากนั้นก็ไม่ได้เจอกันอีกเลยสินะ”

“ใช่ขอรับ เป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้พบท่านอีกครั้ง”

เคลรู้สึกว่าการทำหัตถ์ของเอลฮาเบนที่มีต่อเฟนดริกนั้นอ่อนโยนมาก เขารู้สึกแปลกใจกับความอ่อนโยนนั่นจึงสังเกตมังกรทองและเอลฟ้อย่างเงียบๆ ทันใดนั้นสายตาของเอลฮาเบนก็เบนมาทางคณะเดินทางของเคล

ลือก โรซาลีน รอน ปีครอส อน ฮง และขเวฮัน ดวงตาเรียบเฉยกวาดมองทุกคน ก่อนจะหยุดที่เคลอีกครั้งเป็นอันดับสุดท้ายและจับจ้องเขาโดยไม่ละสายตา

ทำไมกัน

เคลรู้สึกสับสนด้วยไม่รู้ว่าเหตุใดมังกรทองจึงทำเช่นนั้น เพราะครั้งนี้เขาไม่ได้ทำอะไรเลยจริงๆ

“เลิกมองได้แล้ว!”

มังกรดำบินฉิวมาบังหน้าเคลทันที

“ฉันบอกแล้วไงว่ามนุษย์อ่อนแอของพวกเราซึกั๊ว ห้ามจ้องด้วยสายตาแบบนั้น! ห้ามจ้องเขม็งขนาดนั้น!”

...ก็ซึกั๊วจริงๆ นั่นแหละ แต่ไม่ได้ถึงขั้นจะเป็นลมเพราะแค่อึดใจมองหรอกนะ

เคลอยากค้านคำพูดของราอน แต่เขาไม่อยากเผชิญหน้ากับเอลฮาเบน

เท่าไรจึงเลือกที่จะเจียบ ทำให้เขาไม่ได้เห็นใบหน้าของเอลฮาเบน และได้ยินเพียงเสียงอันแผ่วเบาของมังกรทองเท่านั้น

“...ซี้ซลาดหรือ”

เป็นน้ำเสียงที่เจือแววขบขันอย่างน่าประหลาด

“น่าสนใจดีสินะ”

เคลรู้สึกได้ถึงลมไม่ดีที่ค่อย ๆ คืบคลานเข้ามา

ตรงไหนที่น่าสนใจกันล่ะ บอกฉันบ้างไม่ได้หรือไง

ชเวฮันชักดาบออกมาเล็กน้อยอีกครั้ง ส่วนโรซาลินกำลังยืดเส้นยืดสายอยู่ข้าง ๆ เคลเพื่อให้พร้อมร่ายเวทได้ทุกเมื่อ บรรยายภาพลัทธิถูกปกคลุมไปด้วยความตึงเครียดที่ยากจะอธิบาย

ทว่าในไม่ช้าความตึงเครียดนั้นก็จางหายไป เมื่อเอลฟ์ผมบลอนด์หรือเอลฮาเบนยืดตัวตรงอีกครั้งแล้วเอ่ยกับคณะเดินทาง

“ตามมา”

เอลฮาเบนก้าวเข้าไปในรังก่อนพลาซพุดเสริม

“ดูเหมือนสิ่งนี้จะเป็นโชคชะตาเช่นกันสินะ”

เคลได้รับเชิญให้เข้าไปในรังของมังกรทองเอลฮาเบน เขาให้ราอนที่ดูอยากเข้าไปกับชเวฮันที่มีสีหน้าเคร่งเครียดเดินนำ ก่อนจะก้าวตามเข้าไปด้านใน

“พุ่งเป้าไปที่ต้นไม้โลกสินะ”

“ขอรับ เท่าที่ได้ยินมาจากท่านเคล คิดว่าพวกเขาน่าจะเป็นองค์กรเดียวกัน และน่าจะได้รับ การสนับสนุนจากอาณาจักรอื่นหรือองค์กรที่มีขนาดใหญ่พอ ๆ กัน”

เฟนดริกและเอลฮาเบนสนทนากันด้วยสีหน้าจริงจังในสถานที่ที่จัดไว้สำหรับเป็นห้องรับรองซึ่งอยู่ใจกลางรังของมังกรทอง ทว่าเคลไม่ได้สนใจบทสนทนาเหล่านั้นเลย

ตอนนี้ทุกคนในคณะเดินทางต่างนั่งล้อมรอบโต๊ะยาวทรงวงรี แน่นนอนว่ามีเพียงมังกรทองเท่านั้นที่นั่งบนเก้าอี้ซึ่งสูงกว่าคนอื่นหนึ่งระดับ ถึงอย่างนั้น

เคลก็ไม่ได้สนใจ เพราะเขาสังเกตเห็นสิ่งอื่น

มังกรทองสินะ

เคลมองโต๊ะและเก้าอี้ที่เขานั่งอยู่ เก้าอี้ทำจากทองคำทั้งหมดยกเว้นเบาะ ส่วนโถ้นั้นนอกจากจะเป็นทองคำแล้ว ยังประดับอัญมณีที่สองประกายอีกด้วย เพดานห้องรับรองก็ตกแต่งด้วยโคมระย้าหรูหรา เขาเห็นว่ารังอยู่ในถ้ำ จึงนึกว่าเพดานจะเป็นผนังถ้ำธรรมดาเสียอีก

มังกรตัวนี้ร้ายจริง ๆ

สีหน้าของเคลพลันเปลี่ยนไปเมื่อเสียงของเอลซาเบนด์งเข้าหู

“ไม่รู้หรือว่าเป็นหัวใจตัวจริงขององค์กระสับนั้น”

ไอ้โฮ หัวใจงั้นหรอ การเลือกใช้คำศัพท์ช่างน่าทึ่งสมกับเป็นมังกรจริง ๆ

เคลเห็นเฟนดริกพยักหน้าอย่างจริงจัง

“ขอรับ ยังไม่ทราบขอรับ”

ติก ติก

เอลซาเบนด์บ่นโต๊ะ

“...แปลกจริง”

น้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความสงสัยทำให้เคลเพลอมองไปที่เอลซาเบนด์โดยไม่รู้ตัว จากนั้นมังกรทองจึงเอ่ยข้อสงสัยออกมาตรง ๆ

“องค์กระดืบนั้นคงไม่ได้เกิดขึ้นในเวลาสั้น ๆ และถ้าครอบงำการไต่ดินของทวีปตะวันออกได้ ก็ต้องเตรียมการมาอย่างน้อยหลายสิบปี รู้ลึก ไม่สบายใจเอาเสียเลย”

“ท่านเอลซาเบนด์คิดว่าอย่างไรขอรับ”

เมื่อเฟนดริกขอคำแนะนำ เอลซาเบนด์จึงกอดอกแล้วพูดขึ้นว่า

“ข้าไม่ได้ออกจากถ้ำเกือบร้อยปีแล้วจึงไม่รู้สถานการณ์ทางการเมืองของทวีปละเอียดนัก แต่องค์กรที่ก่อเหตุทั้งในดินแดนตะวันออกและตะวันตกนั้น ย่อมเป็นไปได้ที่จะอาศัยกำลังของมนุษย์เพียงอย่างเดียว”

“งั้น...หรือว่าจะไม่ได้มีแค่มนุษย์?”

แม้เฟนดริกจะถามอย่างระมัดระวัง แต่เอลซาเบนด์ก็ไม่ตอบและใช้มือ

ลูกคางค้าย่ำกำลังวิตกกังวล เฟนดริกเห็นดังนั้นพลันนึกถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นมาตลอดจนถึงตอนนี้ ทั้งหมดล้วนเป็นเรื่องโหดร้ายและสร้างความโกลาหลให้แก่โลกใบนี้

ความโกลาหลของโลก มีเผ่าพันธุ์หนึ่งผุดขึ้นในหัวของเขา

“ท่านเอลฮาเบน หรือว่า...จะเป็นพวกเผ่าปีศาจ?”

เผ่าปีศาจ?

คำนั้นทำให้สีหน้าของทุกคนรวมทั้งชเวฮันและโรซาลินพลันเคร่งขรึมทันใด พวกเขามองเคลด้วยสีหน้าสับสนกับสมมุติฐานใหม่นี้

และพวกเขาก็รู้สึกโล่งใจขึ้นมา

เคลกำลังจ้องมองเฟนดริกด้วยสีหน้าราวกับถามว่าพูดเรื่องเหลวไหลอะไรอยู่ ขณะนั้นเองชเวฮันที่โล่งใจเมื่อได้เห็นสีหน้าของเคลก็เพิ่งสังเกตว่าเอลฮาเบนเองก็มองเฟนดริกด้วยสีหน้าคล้ายๆ กัน

“...เฟนดริก เจ้านี่จินตนาการล้าเลืมาตั้งแต่เมื่อก่อนแล้วสินะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ใช่เธอขอรับ”

“แน่นอนว่าไม่ใช่ ถ้าเผ่าปีศาจเคลื่อนไหว เทพเจ้าต้องส่งสัญญาณมาบอกพวกเราแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้น?”

เอลฮาเบนตอบอย่างไม่ใส่ใจ

“ตามที่พวกเจ้าคาดการณ์ อาจเป็นอาณาจักรไดอานาจักรหนึ่งที่สนับสนุนองค์กรัณนั้นมาหลายสิบปี หรืออาจเป็นสิ่งมีชีวิตแข็งแกร่งในธรรมชาติซึ่งพวกเราไม่รู้จักที่คอยสนับสนุนพวกเขาอยู่ หรือไม่ก็ทั้งสองอย่าง

“ฮืม...”

เอลฮาเบนผุดขึ้นพร้อมเผยสีหน้าเคลือบแคลงใจอย่างมาก

“ชักอยาการู้ขึ้นมาแล้วสิ”

ในตอนนั้นเอง สายตาของเคลและเอลฮาเบนก็สบกันโดยบังเอิญ

ทำไมมองฉันแล้วบอกว่าอยากรู้ล่ะนั่น

เคลกดความรู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดีลงไปแล้วรีบขยับมือ ตามด้วยเสียงของราอนที่ดังขึ้น

“ดีมาก มนุษย์!”

เคลือบหัวกลมทึบของราอนที่นอนอยู่บนโซฟาตัวนุ่มด้านข้างอย่าง
ชะมัดเข้มนั้น ราอน อน และฮงนอนอยู่บนโซฟาตัวนุ่มที่ดูหรูหราเอาการ

ถ้าทำแบบนี้ เขาคงไม่คิดจะสั่งอะไรฉันหรอกนะ

ชายหนุ่มลืบลืบลูบหัวราอนต่อโดยพยายามให้ดูเป็นธรรมชาติที่สุด หวัง
ส่งสัญญาณให้เอลซาเบนรู้ว่า เขามีราอนอยู่แล้วด้วยท่าทางชวนสงสัย

เคลทำแบบนี้เพราะไม่มีทางเลือก ปกติเวลาอ่านนิยาย เมื่อถึงช่วง
เวลาแบบนี้พวกมังกรมักไม่ลงมือเอง แต่จะสั่งให้มนุษย์ที่มาเยือนรังของตน
ทำงานให้ไม่ใช่หรือไง

‘จงไปสืบหาตัวตนที่แท้จริงมา’ อะไรทำนองนี้

เคลอยากหลีกเลี่ยงสถานการณ์นั้นจึงลืบลูบหัวราอนอย่างขยับเขยื้อน
ทันใดนั้นเสียงของราอนก็ดังขึ้นในหัวของเขา

‘มนุษย์ เตียวบ้านพักตากอากาศของฉันก็จะเป็นแบบนี้ใช่ไหม’

โอ๊ะ เกิดเรื่องอันตรายขึ้นมาแล้วสิ

มังกรน้อยได้เห็นรังมังกรที่แท้จริงเข้าแล้ว เคลหันมองราอน แต่ไม่รู้ว่
มันเห็นอะไรในดวงตาคู่นั้นถึงได้ถอนหายใจยาวแล้วกระพือปีก

‘ไม่เป็นไร มนุษย์ อย่ากังวลเรื่องเงินเลย ฉันจะหาเงินมาสร้างเอง
รอดูนะ’

เคลมองราอนด้วยสายตาสงสาร

เจ้าหนูที่ได้เงินค่าขนมแค่สิบเหรียญเงินจะไปหาเงินจากที่ไหนกัน
เคลไม่สนใจคำพูดที่บอกว่าหาเงินเองของราอน ตอนนี้อนั้นไม่ใช่ปัญหา
เขาชำเลืองมองเอลซาเบนแล้วรู้สึกสับสนเล็กน้อยที่อีกฝ่ายยังคงจับจ้องตนอยู่
เช่นเดิม

จะโยนงานให้ฉันทำจริง ๆ นะเธอ

เคลมองริมฝีปากของเอลซาเบนที่ค่อย ๆ เผยขึ้นด้วยหัวใจที่หวาดหวั่น
ในที่สุดเอลซาเบนก็พูดขึ้นว่า

“เอาเถอะ ไม่ใช่ธุระของข้า”

หืม?

“ข้าแก่แล้ว พละกำลังก็ถดถอย ชี้เกี่ยจเกินกว่าจะออกหน้า จะทะเลาะหรือสู้กันก็ไม่ใช่เรื่องที่ข้าต้องสนใจ”

ไอ้ มังกรตัวนี้ถูกใจฉันแฮะ

นี่เป็นครั้งแรกที่เคลมองว่าเอลฮาเบนดูดีขึ้นนิดหน่อย อาจเพราะเป็นมังกรโบราณ นิสัยจึงไม่ได้เลวร้ายอะไร

เอลฮาเบนมองเฟนดริกแล้วพูดต่อ

“แต่คงต้องเสริมเวทป้องกันต้นไม้โลกให้แข็งแกร่งขึ้นหน่อยแล้วละ”

“ขอรับ”

“ข้าจะสร้างอุปกรณ์เวทป้องกันสักชิ้นให้ไปติดตั้งที่หมู่บ้านเอลฟ์ของพวกเขา เอาไปด้วยล่ะ”

“ขอบพระคุณมากขอรับ ท่านเอลฮาเบน”

เฟนดริกกล่าวขอบคุณด้วยสีหน้าซาบซึ้งใจอย่างเหลือล้น เอลฮาเบนรับคำขอบคุณราวกับเป็นเรื่องธรรมดาแล้วเบือนหน้าไปทางอื่น

ใช่แล้ว เขาหันมามองเคลอีกครั้ง

ทำไมมองฉันบ่อยจัง

คราวนี้ไม่ใช่แค่เคล แม้แต่ราอนก็เริ่มสงสัยแล้ว

“เอลฮาเบน ฉันบอกแล้วนะว่ามนุษย์อ่อนแอของพวกเราซึกกลัว!”

“เจ้าหนู ต้องเรียกว่าท่านเอลฮาเบนสิ ข้าใช้ชีวิตมานานกว่าเจ้าเป็นร้อยๆ เท่า”

ราอนขมวดคิ้วกับคำว่าเจ้าหนู เคลเริ่มกังวลเมื่อเห็นสายตาที่ราอนมองเอลฮาเบนและท่าทางราวกับพร้อมก่อเรื่องได้ทุกเมื่อ ทว่าคำพูดต่อมาของเอลฮาเบนก็ได้ปัดความกังวลเหล่านั้นทิ้งไปจนหมด

“ช่วงเป็นมนุษย์ที่ประหลาดจริงๆ หรือควรจะพูดว่าน่าทึ่งกันแน่”

ฉันประหลาด? น่าทึ่ง?

เคลมองเอลฮาเบนด้วยความสงสัย มังกรทองจึงเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“มีพลังโบราณมากขนาดนั้นแล้วยังมีชีวิตรอดอยู่ได้อย่างไร”

...หืม?

“ในกรณีปกติร่างคงระเบิดตายไปแล้ว”

...อะไรนะ

คำพูดอันน่าตกตะลึงที่ขจัดทุกความกังวลก่อนหน้านี้ทิ้งภายในชั่วพริบตา
ดังก้องในหูของเคล ตามด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนกของราอน

“ว่าไงนะ! เจ้ามังกรทองคำ เมื่อก็พูดว่าอะไรนะ!”

ราอนตกใจ

เคลเองก็ตกใจ

และทุกคนล้วนตกใจ

“...ตายนั่นหรอ”

เมื่อยวาวว?

แม้แต่รอนที่ซ่อนตัวอย่างเงียบเชียบ และสองที่กำลังวังจั่นสับหกง
ต่างตื่นตระหนกจนต้องหันมามองเอลฮาเบนเป็นตาเดียว

“พวกเจ้าไม่รู้กันเลยหรอ”

อย่างไรก็ตาม ปฏิบัติการของเอลฮาเบนยังคงเรียบเฉย ท่าทางแบบนั้น
ทำเอาเคลถึงกับพูดไม่ออก

ฉันอาจจะตายก็ได้สินะหรอ

แน่นอนว่าเป็นข้อมูลที่เคลเพิ่งได้ยินเป็นครั้งแรก ครั้นเห็นสายตา
ของอีกฝ่าย เอลฮาเบนก็จุปากแล้วกล่าวต่อ

“โดยทั่วไปแล้วพลังโบราณเป็นพลังล้ำค่าที่ต่อให้แข็งแกร่งเพียงใด
แต่หากไม่มีโชคก็ไม่อาจได้รับ เจ้ารู้เรื่องนี้ใช่ไหม”

“รู้สิ! รู้แล้ว รีบอธิบายมาเร็ว เจ้ามังกรทองคำ!”

ปัง!

อุ้งเท้าหน้าของราอนพาดลงบนโต๊ะทองคำอย่างไร้ปรานีจนบุบเป็นรอย
ตามรูปทรงของอุ้งเท้า

“ช่างไม่รู้อะไรเสียเลย เป็นมังกรแท้ๆ แต่เรื่องแค่นี้กลับไม่รู้ แล้วยัง
จะขอให้ข้าอธิบายอีกหรอ”

เมื่อเห็นดังนั้น เอลฮาเบนก็ไม่คิดปิดบังรอยยิ้มเยาะ เขากำลังมองราอน
อย่างจริงจังและเผื่อรอปฏิบัติต่อไปของเจ้ามังกรดำ

“ฉันไม่ได้โงะนะ แต่ก่อนอื่นช่วยเล่าให้ฟังเร็วๆ เลย!”

เอลซาเบนคลียิ้มบางแล้วอธิบายต่อเมื่อเห็นว่าราอนไม่มีแม้แต่ความขุ่นเคืองต่อคำพูดเยาะเย้ยของตนเลยสักนิด กลับกัน ดวงตากกลมโตคู่นั้นยังจ้องมาราวกับเร่งเร้าให้เล่าต่อ

“บันทึกทางประวัติศาสตร์และตำนานโบราณมากมายบันทึกเรื่องราวของมนุษย์ที่ครอบครองพลังโบราณมาจนถึงทุกวันนี้ แต่ว่านะ”

เคลร์รู้สึกไม่สบายใจเอาเสียเลย

“จนถึงตอนนี้ ส่วนใหญ่มีแต่บันทึกของผู้ที่ครอบครองพลังเพียงหนึ่งอย่างเท่านั้น แล้วทำไมถึงเป็นแบบนั้นล่ะ”

เอลซาเบนถามเคล ไม่รู้ทำไมเคลถึงรู้สึกเหมือนจะรู้คำตอบแล้ว
ที่ไม่มีบันทึกผู้ครอบครองพลังโบราณหลายอย่างไว้ เพราะพวกเขา
ตายกันหมดเลยนั่นแหละ

พอลองคิดดูแล้ว ในนิยายกึ่งนิเวศวิเศษก็ไม่มีใครที่ครอบครองพลังโบราณมากกว่าหนึ่งอย่างเลยแม้แต่คนเดียว และเคลไม่เคยสงสัยตรงจุดนี้มาก่อน

เอลซาเบนเห็นแววตาของเคลลึกล้ำขึ้น จึงรู้ว่าอีกฝ่ายคาดเดาคำตอบได้ประมาณหนึ่งแล้ว ก่อนจะกล่าวต่อ

“ส่วนใหญ่มนุษย์ที่มีพลังมากกว่าสองอย่างจะตายหมด จึงไม่มีใครเขียนบันทึกไว้ แนนอนว่าถ้าโชคดีได้รับพลังโบราณหลายอย่างที่มีธาตุเดียวกันก็อาจรอด แต่ถ้าเป็นธาตุที่ต่างกันเหมือนเจ้า...”

เอลซาเบนกำนิ้วมืออันขาวฟ่องและเรียวยาวออก

“ร่างกายมนุษย์จะระเบิดเหมือนมือที่กางออกเร็วๆ แบบนี้ ระเบิดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยจนตาย ไม่เหลือแม้แต่เค้าเดิม”

“ไม่จริงน่า!”

ราอนร้องออกมาด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยความสิ้นหวังแล้วหันไปมองเคล ก่อนตบโตะทองคำด้วยอุ้งเท้าดังปังปัง

“มนุษย์อ่อนแอ! ทำไมชอบเก็บของไร้ประโยชน์พวกนั้นมานัก! หา?”

ราอนตะโกนจนเส้นเลือดที่คอลั่นๆ ปูดโปน

“ทั้งที่ลำบากขนาดนั้น! เก็บมาแล้วยังกระอักเลือดอีก! ฉันไม่เข้าใจ
ความคิดนายเลย! อู๊ป อย่าปิดปากสิ!”

เคลือบหน้าราอนลวก ๆ สัมผัสหยาบกร้านนั้นทำให้เจ้ามังกรดำ
เงิบปากชั่วคราว เคลเผชิญกับสีหน้าเปี่ยมด้วยความกังวลของเหล่าสมาชิก
ในคณะเดินทางที่ละคน จากนั้นก็มองไปที่เอลฮาเบนแล้วกล่าวกับอีกฝ่าย

“แต่ผมยังมีชีวิตอยู่นะครับ”

เขายังไม่ตายและมีชีวิตอยู่

ตอนนี้พลังโบราณที่เคลมีอยู่ เมื่อรวมธาตุาพิชิตอัคคีในสร้อยคอติดขัด
ก็นับว่ามีถึงหกอย่างแล้ว

เอลฮาเบนยอมรับคำพูดของเคลอย่างง่ายดาย

“ใช่ เจ้ายังมีชีวิตอยู่”

ราอนแทรกเข้ามาในบทสนทนาอีกครั้ง

“แล้วจะตายเร็ว ๆ นี้ไหม”

เฮอะ พูดอะไรน่ากลัวแบบนั้นกัน

เคลือบหน้าและหัวของราอนอย่างสะเปะสะปะอีกครั้งจนอีกฝ่าย
ส่งเสียงอุบอับแต่ก็ยอมอยู่เฉย ๆ เอลฮาเบนมองภาพนั้นด้วยความแปลกใจ
ก่อนแค้นหัวเราะแล้วพูดต่อ

“ตายที่ไหนกัน เพราะไม่ตายนี่แหละ ถึงได้ประหลาดแล้วก็น่าทึ่ง
อย่างไรล่ะ”

มังกรทองขี้นัวไปที่สร้อยคอของเคล

“สิ่งที่อยู่ในสร้อยนั่นคือน้ำไข่มุข”

“ครับ”

ธาตุาพิชิตอัคคีอยู่ภายในสร้อยคอติดขัด

เอลฮาเบนส่ายหน้าอย่างพูดไม่ออกพลงจ้องมองเคล ม่านตาริยาว
อันเป็นเอกลักษณ์ของสัตว์เลื้อยคลานมองสำรวจเคลอย่างละเอียด

“มีทั้งพลังของไม้ ลม แล้วก็ไฟด้วย”

ไม้คือโล่คงกระพัน

ลมคือเสียงแห่งวายุ

ไฟคือเปลวเพลิงแห่งความพินาศ

“แล้วก็มีพลังเฉพาะของมนุษย์อีกหนึ่งอย่าง”

พลังเฉพาะของมนุษย์ คำนั่นทำให้เคลน์ถึงสิ่งหนึ่ง

แก่นชีวาแห่งดวงใจ

สายตาของเคลและเอลฮาเบนประสานกัน จากนั้นมังกรทองก็เอ่ยถึงพลังโบราณอีกอย่างที่อยู่ในตัวมนุษย์ประหลาดผู้นี้

“การฟื้นฟู”

เคลตอบกลับคำนั้น

“ผมมีชีวิตรอดได้เพราะพลังนั้นสินะครับ”

“ใช่ พลังชีวิตอันแข็งแกร่งของมนุษย์ในยุคโบราณ พลังฟื้นฟูนั้นกำลังควบคุมและผสานพลังจากทุกธาตุเข้าด้วยกันอย่างลงตัว”

แก่นชีวาแห่งดวงใจ

เคลพลันคิดได้ขึ้นมาในทันใดว่า แก่นชีวาแห่งดวงใจที่เขาได้รับมาเพื่อเสริมความแข็งแกร่งของโล่คงกระพันได้ส่งผลกระทบต่อเสียงแห่งวายุด้วยเช่นกัน ที่คิดว่าเป็นการเสริมพลัง แท้จริงแล้วเป็นการผสานพลังสินะ

“เจ้าคงได้รับพลังนั้นเป็นอย่างแรกหรืออย่างที่สองแน่ๆ”

“ถูกต้องครับ ผมได้รับมาเป็นอย่างที่สอง”

“นั่นคือเหตุผลที่เจ้ายังมีชีวิตอยู่ได้”

เอลฮาเบนจับข้อร่างกายของเคลราวกับกำลังดูตัวอย่างการทดลองอันน่าเหลือเชื่อ

“พลังฟื้นฟูเข้าไปอยู่ในตัวเจ้าก่อนที่จะพลังอื่นอีกสองธาตุจะปะทะกัน จึงช่วยป้องกันไม่ให้พลังเหล่านั้นปะทะกันจนระเบิด”

เอลฮาเบนทวนชื่อของมนุษย์ตรงหน้า

เคล เฮนริทส์ ลินะ

เขวฮันหรือโรซาลินไม่ได้น่าสนใจสำหรับมังกรทองเท่าไร เป็นเด็กเผ่าหมาป่าสายเลือดบริสุทธิ์และเด็กเผ่าแมวที่คาดว่าเป็นสายเลือดบริสุทธิ์ ซึ่งเกิดการกลายพันธุ์ต่างหากที่ดึงดูดความสนใจของเขามากกว่า

แต่ก็ไม่น่าสนใจเท่ามนุษย์ผู้นี้

ความโชคดีที่ทำให้ได้รับพลังโบราณถึงหกอย่างนี้ไม่ได้เป็นเพียงเรื่องของโชคชะตาทั่วไป แต่น่าจะเป็นการได้รับสัญญาณจากเทพเจ้าสักองค์มากกว่า อย่างไรก็ตาม เขากลับสัมผัสได้เพียงพลังของคำสาบานแห่งความตายเท่านั้น แต่ไม่รู้ลึกถึงสัมผัสของเทพเจ้าองค์ใดเลย

บ้าชัด ๆ

เจ้าหมอนี่โชคดีเป็นบ้า

เมื่อเห็นมนุษย์ที่พูดกับตนโดยไม่หลบสายตา เขากลับยังรู้สึกอยากรู้ อยากเห็นมากกว่าขุนเคื่อง ซึ่งเป็นความรู้สึกที่ไม่ได้เกิดขึ้นมานานแล้ว

“งั้นก็ไม่ต้องกังวลแล้วสินะครับ”

เมื่อเห็นสีหน้าสงบราบเรียบของเคล เอลฮาเบนยิ่งรู้สึกว่ามนุษย์ผู้นี้ น่าสนใจขึ้นกว่าเดิม หากได้รับพลังอื่นก่อนคงตายไปแล้ว ทว่าเจ้าตัวกลับไม่ตกใจกับความจริงข้อนั้นเลย

อย่างไรก็ตาม หัวใจของเคลกำลังเต้นระล่ำ ตรงข้ามกับความคิดของเอลฮาเบน

เกือบได้ไปเกิดใหม่เพราะรับพลังอื่นที่เกินความจำเป็นมาแล้วเชียว

เคลชนลุกไปทั้งตัว เอลฮาเบนพูดต่อ

“อย่างน้อยตอนนี้ก็ปลอดภัย แต่...”

“แค่ตอนนี้แหละครับ”

“ใช่ ร่างกายของเจ้าตอนนี้เหมือนระเบิดเวลา ถ้าพลังฟื้นฟูผิดพลาดไปนิดเดียว ตัวเจ้าก็จะระเบิด”

ปัง!

อุ้งเท้าหน้าของราอนฟาตกลงบนโต๊ะทองคำอีกครั้ง เอลฮาเบนรู้สึก ขบขันที่เห็นมังกรลั่นหว้งเพราะมนุษย์ แต่เมื่อเห็นแววตาดุดันของมังกรน้อย เขาก็รีบพูดต่อ

“แต่ก็มีวิธีแก้นะ”

ไม่รู้ทำไม แต่เคลรู้สึกเหมือนจะรู้วิธีแล้ว

...ฮาตุดินสินะ

ทำไมนึกถึงหินกรวดยักษ์ผู้นำหวั่นเกรงขึ้นมาตอนนี้นะ

เอลฮาเบนกล่าวต่อ

“พลังธาตุน้ำในสร้อยคอเป็นของเจ้าแล้ว ถ้าได้พลังธาตุดินมาด้วย
ทุกพลังจะส่งเสริมซึ่งกันและกัน เมื่อรวบรวมธาตุทั้งหมดครบแล้วก็จะทำให้
เกิดความสมดุลขึ้น”

สรุปว่าต้องไปหาหินกรวดนั้นมาจริงๆ อย่างนั้นหรือ

เคลนี่ก็ถึงพลังโบราณที่แค่ซ็อกก็ชวนให้รู้สึกไม่ดีแล้ว ก่อนจะหันมอง
อุ้งเท้าอ้วนป้อมที่วางอยู่บนไหล่ของตน

“มนุษย์ ไปหาพลังดินกันเดี๋ยวนี้เลย”

เอลฮาเบนยิ้มเยาะ ต่อให้เป็นคนโศคติเกินมนุษย์มนาที่ได้รับ
พลังโบราณมาทุกอย่าง แต่การได้รับพลังแห่งธรรมชาติครบทั้งห้าธาตุหลัก
ก็เป็นเรื่องบ้าบิ่นเกินไป

“เจ้าหนู บอกแล้วไงว่าต้องมีชะตาฟ้าลิขิต”

“ฟ้าลิขิตอะไรกัน มังกรผู้ยิ่งใหญ่สร้างเองได้! ไม่รู้จักความยิ่งใหญ่
ของมังกรหรือไง เจ้ามังกรทองคำ!”

เอลฮาเบนหันไปถามเคล

“เจ้านีโตมาเป็นเช่นนี้ได้ยังไงกัน”

กินั่นนะสิ

เคลเองก็ไม่ว่าทำไมราออนถึงโตมาเป็นแบบนี้

“มนุษย์ ใช้หนังสือที่หัวหน้าเผ่าเอลฟ์ให้มาหาพลังของดินกันเถอะ
ฉันจะหาให้ได้แน่นอน อย่ากังวลไป! นายมีลักษณะของคนอายุยืนนะ!”

เขากลืนเสียงถอนหายใจเมื่อได้ยินเสียงตะโกนโหวกเหวกของราออน
ในหัว แต่แล้วก็ต้องถอนหายใจออกมาเพราะเอลฮาเบน

“บอกว่าซื้อเคลใช้ไหม ตระกูลของเจ้าเป็นตระกูลล่ามังกรหรือเปล่า”

“พูดอะไร...”

พูดบ้าอะไรน่ากลัวอย่างนั้น

เคลกลืนคำพูดที่เหลือนลงคอไปได้อย่างหวุดหวิด เนื่องจากมังกรตัวนี้
ไม่มีความสง่างามของมังกรเลย เขาจึงเกือบพูดสบายๆ เหมือนเวลาคุย
กับบองค์รัชทายาทแล้ว

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรือ”

“แน่นอนว่าไม่ใช่ครับ”

เคลย์มแล้วโบกมือปฏิเสธคำพูดของเอลฮาเบน แต่เมื่อมังกรทอง
จ้องมาด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง เคลย์ก็รู้สึกเสียวสันหลังอย่างน่าประหลาด
เขาหันไปมองพรรคพวกของตนโดยไม่รู้ตัว

“รอน ครอบครัวเราก็แค่ตระกูลขุนนางเล็กๆ ธรรมดาใช่ไหม”

“...ใช่ครับ”

รอนตอบหลังจากเงิบไปนานพลางหลบสายตาของมังกร

หลบสายตาแบบนั้นมันดูมีพิธีนะ

เคลย์มวดคิ้ว ทำไมตาแก่นักฆ่าคนนี่ถึงทำแบบนั้นล่ะ คราวนี้เขาจึง
เปลี่ยนเป้าหมายไปที่เซวอัน

“เซวอัน ตระกูลเราอ่อนแอต้านกำลังทหารใช่ไหม”

เอลฮาเบนหันมองเซวอันเช่นกัน เด็กหนุ่มและมังกรทองสบตากัน
โศกดีที่เซวอันตอบได้เป็นธรรมชาติกว่ารอน

“...ครับ อ่อนแอครับ”

เคลย์พอใจกับคำตอบนั้นแล้วหันมองเอลฮาเบน ตระกูลเฮนิทูลเป็น
เพียงอาณาเขตชนบทที่แม้จะไม่ค่อยแข็งแกร่งแต่ก็ร่ำรวยมาก

เอลฮาเบนถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนราวกับคิดว่าท่าทางมั่นใจของเคลย์
ช่างน่าเอ็นดู

“ไม่ใช่ตระกูลที่เคยฆ่ามังกรอย่างนั้นหรือ”

“ไม่ใช่ครับ แล้วจะมีมนุษย์คนไหนฆ่ามังกรได้ล่ะครับ”

“ทำไมจะไม่มีล่ะ”

ถ้าฉันก็มีหรือกหรือ

“สมัยก่อนมีอยู่นะ ตระกูลผู้สังหารมังกร”

เอลฮาเบนทำคางลงบนมือที่ประสานกันแล้วพูดต่อด้วยเสียงแผ่วเบา

“เป็นตระกูลที่บ้าบิ่นนะ ตระกูลที่มีพลังซึ่งสามารถเอาชนะพลัง
ข่มขวัญของมังกรและสามารถเผชิญหน้ากับมังกรได้อย่างองอาจ พลังนั้น
สืบทอดต่อกันมาเฉพาะทายาทของตระกูลเท่านั้น”

มังกรทองรู้สึกสนุกที่เห็นเคลจ้องตาตนตรงๆ มาตั้งแต่เมื่อครู

มังกรที่โตเต็มวัยแล้วจะมีบรรยากาศน่าเกรงขามอันเป็นเอกลักษณ์ โดยไม่จำเป็นต้องปล่อยพลังข่มขวัญ แม้เอลฮาเบนจะพยายามทำให้บรรยากาศดูเป็นกันเองให้มากที่สุดเพื่อเอลอย่างเฟรนด์ริค แต่พวกมนุษย์ก็ยิ่งดูเหมือนจะรับมือไม่ค่อยไหว ซึ่งอาจเป็นเพราะเพิ่งเคยเจอมังกรโตเต็มวัยเป็นครั้งแรก ทว่าเผ่ามนุษย์สัตว์กลับไม่เป็นเช่นนั้น

นั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้รอนและชเวฮันตอบช้า และทำไมคนอื่นๆ ถึงไม่พูดอะไรเลยยกเว้นตอนที่ไดยินว่าเคลอาจจะตาย ดังนั้นสายตาที่ขณะเดินทางมองเคลจึงลึกซึ้งขึ้น

เอลฮาเบนพูดกับเคลที่ดูเหมือนจะไม่รู้เรื่องพวกนี้เลย

“แต่ทนายทคนสุดท้ายของตระกูลนั้นหายตัวไป และพลังนั้นก็ไม่ได้รับการสืบทอดต่อ”

เคลรู้สึกไม่สบายใจเล็กน้อยที่ไดยินว่าทนายทคนสุดท้ายหายตัวไป แต่คำพูดต่อมาของเอลฮาเบนทำให้ความกังวลทั้งหมดของเขาสลายไป

“พลังนั้นเต็มไปด้วยความกล้าหาญอย่างยิ่ง”

ความกล้าหาญ

คำนั้นทำให้เคลยิ้มสดใส

มันเป็นพลังที่ไม่เกี่ยวข้องกับเขาเลยสักนิด อีกทั้งยังตรงกันข้ามกับพลังออร่าครอบงำที่เขามีซึ่งเหมาะแก่การโอบอุ้มและหลอกลวงมากกว่า

“อย่างนั้นสินะครับ แต่ไม่ใช่ผมแน่นอน”

เมื่อเคลตอบอย่างหนักแน่น เอลฮาเบนก็พยักหน้ายอมรับ

ดูเหมือนจะยังไม่รู้ตัวสินะ

เขาเห็นว่าเคลดูเหมือนจะไม่รู้ จึงไม่พูดอะไรต่อ

สิ่งมีชีวิตมากมายที่ทำลายมังกรต่างหุดหิ้วเมื่อเจอมังกรตัวใหญ่ที่มีความยาวหลายสิบเมตร แต่มีเพียงมนุษย์ผู้เดียวที่ไม่เคยลดละความมุ่งมั่นและโจมตีเข้าใส่ นั่นคือนักล่ามังกรผู้เก่งกาจที่สุด

ในอดีต พวกมังกรทั้งชั้นชอบและรังเกียจพลังของนักล่ามังกรที่มีเพียงหนึ่งเดียวและยิ่งใหญ่ที่สุดโดยสัญชาตญาณ เพราะนั่นเป็นพลังที่สามารถ

เผชิญหน้ากับมังกรได้อย่างหัดเทียม

“เอาเถอะ ถ้าเจ้าคิดอย่างนั้นก็คงเป็นอย่างนั้น”

เอลฮาเบนไม่ได้พูดทุกอย่างออกมา แต่ตอบด้วยรอยยิ้มและน้ำเสียงอ่อนโยน รอยยิ้มนั้นทำให้เคลรู้สึกกังวลอย่างบอกไม่ถูก ทว่าก็สลดความรู้สึกนั้นทิ้งไปได้ในไม่ช้า เขาไม่มีพลังที่เต็มไปด้วยความกล้าหาญอะไรแบบนั้นหรอก

“แล้วอีกอย่างนะ”

อีกแล้ว

เคลถอนหายใจเมื่อเห็นเอลฮาเบนเปิดปากจะพูดอะไรอีกครั้ง หลังจากเรื่องระเบิดเวลาและนักล่ามังกร คราวนี้จะเป็นอะไรอีกล่ะ

“เจ้าหนู”

เคลโล่งอก คราวนี้ไม่ใช่เขา แต่เป็นราอน

“มีอะไรเธอ ตาเฒ่า”

“เฮ้อ!”

เอลฮาเบนทอดถอนใจกับการตอบสนองอันไร้เดียงสาของราอน

“ฉันทำดีไหม”

ใช่ ต้องไม่ยอมแพ้สิ

เคลลูบหัวราอน เอลฮาเบนปล้นสายศิระกะก่อนเอ่ยขึ้น

“เจ้ายังไม่ผ่านช่วงเจริญเติบโตระยะแรกเลยสินะ”

“ถึงอย่างนั้นฉันก็แข็งแกร่งนะ”

เอลฮาเบนมองราอนอย่างพินิจพิเคราะห์ มีเหตุผลที่ทำให้เขามีท่าที่เป็นมิตรกับมังกรตัวนี้มากกว่ามังกรตัวอื่นๆ

“ใช่ เจ้าแข็งแกร่งขึ้นได้อีกมาก แต่ถ้าเจอพวกมังกรตัวอื่น เจ้าจะถูกบดขยี้จนแบนแต๊ดแต๋ไปเลย”

“อะไรนะ บดขยี้? แบนแต๊ดแต๋? ไม่มีทาง!”

ราอนปฏิเสธอย่างเอาจริงเอจัง แต่ก็แอบหลบสายตาเอลฮาเบนแล้วจ้องมองเพดานรัง เมื่อเห็นท่าทางนั้น เอลฮาเบนจึงเอ่ยต่อ

“ช่างไม่เหมือนมังกรเลย น่ารักเสียจริง”

ราอนจ้องเอลฮาเบนแล้วโต้กลับทันที

“อะไรนะ ฉันไม่ได้น่ารัก!”

“ข้าจะช่วยตัวเอง”

หืม?

ทันใดนั้นราอนพลันเอียงคอด้วยความสงสัย ทำหน้าเหมือนจะถามว่า ‘เมื่อไหร่ฉันได้ยินว่าไงนะ’ ก่อนมองไปที่เคล เขาเองก็ทำหน้าสงสัยเช่นกัน ทันใดนั้น เสียงของเอลฮาเบนก็ดังเข้าสู่โสตประสาทของมนุษย์คนหนึ่ง กับมังกรหนึ่งตัว

มังกรโบราณอยากทิ้งร่องรอยไว้ในโลกนี้ด้วยการถ่ายทอดทุกสิ่ง ที่ตนมีให้ใครสักคนก่อนตาย

“อยู่ในรังของข้าเถอะ”

เอลฮาเบนรู้ว่าตนเองกำลังจะตาย

อย่างมากก็อีกห้าปี

ไม่มีเวลาแล้ว

เหตุผลที่เขาทำที่เป็นมิตรกับมังกร เพราะมีเพียงมังกรเท่านั้น ที่จะสืบทอดทุกสิ่งที่เขาได้ และตอนนี้เขาก็ได้พบมังกรที่ค่อนข้างนิสัยดี อีกทั้งยังมีน้ำใจ

“ข้าจะถ่ายทอดทุกอย่างให้เจ้า”

โดยปกติแล้ว มังกรจะรังเกียจและปฏิเสธข้อเสนอนี้ เพราะไม่ต้องการรับสิ่งของจากมังกรตัวอื่น แต่เขาคิดว่ามังกรตัวนี้อาจแตกต่าง จึงยื่นข้อเสนอให้

ถึงอย่างไรก็ยังเป็นมังกร อาจปฏิเสธก็ได้

เจ้าหนูนี้เป็นมังกร ดังนั้นเขาจึงรู้สึกกังวลเล็กน้อยว่าอาจถูกปฏิเสธ

“แน่นอนว่าถ้าไม่ยอมรับก็ปฏิเสธได้ ข้าใจกว้างพอที่จะไม่แค้น เหมือนมังกรตัวอื่นหรอก ดังนั้นตอบตามสบาย—”

เอลฮาเบนพูดอย่างใจเย็น แต่แล้วก็หยุดชะงักพลางมองเคลกับราอน ด้วยสีหน้าอานยาก

สีหน้าของเคลดูประหลาด

สีหน้าของราอนก็ดูพิลึกพิลั่นเช่นกัน

คนแรกดูอึดอัดใจ ส่วนตัวหลังดูตื่นเต้น

ตื่นเต้น?

ขณะที่เอลฮาเบนเกิดความสงสัย ราอนก็กำลังพูดในหัวของเคล

‘มนุษย์ ไม่เสียเงินละ! เขาบอกว่าจะให้ฉันทุกอย่างเลย!’

ราอนเริ่มยิ้มอย่างสดใสและตื่นเต้น เหมือนตอนที่เคลยิ้มหลังจากขายของให้องค์กรชทายาท

“เจ้ามังกรทองคำ!”

“อืม ถ้าอยากปฏิเสธก็ได้นะ แต่เรียนแค่สามเดือนสั้นๆ ก็น่าจะเรียนรู้ได้ทั้งหมด -”

“ที่พักกับอาหารก็ไม่เสียเงินด้วยใช่ไหม”

ชั่วขณะหนึ่งเอลฮาเบนเพ่งมองราอนราวกับไม่แน่ใจว่าตนหูฟาดหรือเปล่า ส่วนเจ้ามังกรคำก็ยังคงยิ้มกว้างอย่างเรงร่า

หลังจากเงียบไปครู่หนึ่ง เอลฮาเบนจึงถามกลับ

“...อะไรนะ”

“ถ้าการเรียนไม่เสียเงิน ที่พักกับอาหารก็ต้องไม่เสียเงินด้วยใช่ไหม”

“...ใช่กระมัง”

ราอนชี้ไปที่คณะเดินทางซึ่งรวมถึงเคลแล้วถามต่อ

“พวกเราทุกคนจะได้ที่พักและอาหารโดยไม่ต้องเสียเงินใช่ไหม”

“...ใช่กระมัง”

ปัง!

ราอนตอบโตะทองคำอย่างอารมณ์ดีแล้วตะโกนออกมา

“งั้นก็ตกลง! ฉันจะทำ!”

ราอนตะโกนในหัวของเคล

“งั้นฉันก็จะแข็งแกร่งขึ้นอีก! ถ้าได้ซองจากมังกรทองคำ ฉันจะแข็งแกร่งขึ้นเป็นสองเท่า!

‘แถมยังไม่เสียเงินด้วย!’

เคลยิ้มเหวๆ เมื่อเห็นเอลฮาเบนจ้องเขาด้วยความงุนงงเพราะคำตอบ

ของราอน

“ฮ่า ๆ ๆ -”

ใช่ เป็นเรื่องดีนี่

เคลือบหัวราอนอีกครั้ง

เขารู้สึกภูมิใจและอบอุ่นใจกับราอนอย่างบอกไม่ถูก

มันหัวไวในเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ จริง ๆ

มังกรดำดูตื่นเต้นต่างจากมังกรทองที่รู้สึกอึดอัดใจอย่างน่าประหลาด
ทั้งที่เป็นสถานการณ์ที่ตนต้องการแท้ ๆ

“สอนมันทุกอย่างเลยนะ! สอนเคล็ดลับทั้งหมดของนายเลย!”

เอลฮาเบนพึมพำตอบกลับคำร้องขอที่เปี่ยมด้วยความปรารถนาอัน
ล้นเหลือของราอน

“...นั่นก็เป็นความตั้งใจของข้าอยู่แล้ว”

“เป็นความคิดที่ดี! มนุษย์อ่อนแอ นายก็คิดเหมือนกันใช่ไหม”

“ใช่ ๆ”

การผสมผสานระหว่างมนุษย์ที่พยักหน้าส่ง ๆ กับมังกรดำที่กระพือปีก
ในชีวิตเกือบพันปีของเอลฮาเบน เขาเพิ่งเคยเห็นภาพแบบนี้เป็นครั้งแรก

นี่ข้าทำถูกแล้วหรือไม่ในบั้นปลายชีวิต

เขาสงสัยชั่วคราว แต่ก็รีบขจัดความคิดนั้นทิ้งไปเมื่อนึกได้ว่าเวลาเหลือน้อยแล้ว นี่คงเป็นเรื่องของโชคชะตา บังเอิญว่าในบั้นปลายชีวิตได้พบ
มังกรน้อย และมังกรตัวนั้นก็มึนงงที่ไม่เหมือนมังกรเท่าไร ดังนั้น
คงหาคำอื่นมาอธิบายสิ่งนี้ไม่ได้แล้วนอกจากคำว่าโชคชะตา

เอลฮาเบนรู้สึกว้าวุ่นพิศวงที่ได้เจอรูปแบบนี้จึงอดยิ้มออกมาไม่ได้

“เออเอะ อะไรข้าก็จะตายในไม่ช้า คงต้องถ่ายทอดทุกอย่างให้
ละนะ”

คำพูดที่หลุดออกมาพร้อมรอยยิ้มทำให้บรรยากาศเงียบลงชั่วขณะ
แต่แล้วในไม่ช้าเอลฮาเบนก็รู้สึกได้ถึงสายตาที่จ้องมองมายังตน

“ว่าไงนะ เจ้ามังกรทองคำ พูดว่าอะไรนะ!”

“ขอรับ? ทะ...ท่านพูดว่าอะไรนะขอรับ”

ราอนบินมาประชิดหน้าเอลฮาเบนแล้วตะโกนลั่น ขณะที่แววตาของเฟนดริกนั้นสั่นระริก รวากับไดยินประกาศว่าทวีปนี้กำลังจะจบสิ้นแล้ว ราอนสำรวจร่างกายของเอลฮาเบนจนถ้วนทั่วซ้ำแล้วซ้ำเล่าพลางร้องถาม

“โดนพิษหรือเปล่า มีใครสาปหรือเปล่า บาดเจ็บจากการต่อสู้หรือเปล่า”

เสียงที่เต็มไปด้วยความตกใจและกังวลทำให้เอลฮาเบนรู้สึกแปลกๆ อีกครั้ง แต่แล้วในไม่ช้าเขาก็ใช้มือผลักราอนที่บินวนอยู่ตรงหน้าออกไป

“เจ้าหนู มังกรจะโดนอะไรแบบนั้นได้อย่างไรกัน”

“เป็นไปได้!”

เอลฮาเบนชะงักกับคำพูดต่อมาของราอน

“ฉันทำไม่ถึงจะตาย อย่าตายสิ! ฉันรู้จักมังกรแค่นายตัวเดียวนะ!”

สีหน้าของมังกรทองดูพิลึกราวกับทั้งขบขันทั้งอึ้งในเวลาเดียวกัน เขาหลบสายตาอันร้อนแรงของราอนด้วยใบหน้าที่ยากจะอธิบาย ทว่าเมื่อเบือนหน้าหลบมังกรน้อยไป เขาก็ได้สบตากับเคลแทน

“ขอถามได้ไหมครับว่าทำไมถึงป่วย”

“ก็แค่แก่แล้ว ร่างกายเลยอ่อนแอลงเป็นธรรมดาละ”

เอลฮาเบนตอบอย่างไม่ใส่ใจ เคลพลันครุ่นคิดเมื่อเห็นท่าทางนั้น

อืม ไหนๆ ก็ได้ของจากมังกรโบราณตัวนี้ทั้งที ไม่มีพลังโบราณอะไรที่ช่วยฟื้นฟูพละกำลังบ้างเลยหรือไ

เขาทบทวนความทรงจำพลางมองเอลฮาเบน

มังกรทองลูปศิระชะเฟนดริกที่คล้ายกำลังสับสน อีกฝ่ายคือเอลฟ์ที่มองไม่เห็นญาติ เอลฮาเบนหวนนึกถึงตอนที่หัวหน้าเผ่าคานาเรียพาเฟนดริกมาที่รังมังกร

เอลฮาเบนรู้สึกสนใจร่างที่พิเศษของเด็กคนนี้ ความสงสัยใคร่รู้ทำให้เขาช่วยชีวิตเด็กที่กำลังจะตายเพราะร่างกายอ่อนแอ หลังจากนั้นเด็กคนนี้ก็คอยติดตามเอลฮาเบน เขาสัมผัสได้ถึงความจริงใจในการกระทำนั้น ตอนนี้มังกรทองจึงเริ่มเผยความเมตตาออกมาแทนที่จะเป็นเพียงความอยากรู้อยากเห็น

“เฟนดริก ทุกสิ่งมีชีวิตในธรรมชาติล้วนโรยราและดับสูญไป เรา

“ไม่อาจเอาชนะมันได้ ถึงจะมีวิธีที่ไม่เจ็บปวดและเอาชนะความตายได้ก็ตาม”

“มะ...มันคืออะไรหรือครับ”

ต่างจากเฟนดริกที่ดูร้อร่น เอลซาเบนกลับเอ่ยอย่างใจเย็น

“ก็ต้องเดินตามความมืดเหมือนพวกलिख”¹

เสียงถอนหายใจหลุดออกมาจากปากของเฟนดริก

เอลซาเบนพูดเสริม

“แน่นอนว่าข้าไม่อยากทำแบบนั้น”

ถึงจะเคยมีมังกรบางตัวที่ทำแบบนั้นเมื่อนานมาแล้ว เอลซาเบนเข้าใจความรู้สึกของพวกมัน ทว่าก็รังเกียจการเลือกเส้นทางนั้นอยู่ดี

ผู้ให้ความตายก็ตาย ดาร์กเอลฟ์ก็ตาย แต่พวกलिखทั้งไม่เจ็บปวดและไม่ตาย แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงทีเดียว

“ยังอีกนานกว่าจะถึงตอนนั้น อย่าเพิ่งกังวลไปเลย”

“...เข้าใจแล้วครับ”

เอลซาเบนมองเฟนดริกที่มีท่าทางหดหู่และพยักหน้าอย่างไม่เต็มใจ ขณะนั้นเสียงของราอนก็ดังขึ้นข้างหู

“เจ้ามังกรทองคำ”

“อะไรหรือ”

เอลซาเบนหันไปมองราอนเมื่อได้ยินน้ำเสียงจริงจัง อีกฝ่ายดูเคร่งขรึมมากทีเดียว

“ฉันยิ่งใหญ่ ดังนั้นฉันจะหาวิธีที่ทำให้นายมีชีวิตอยู่ได้นานๆ คอยดู”

เอลซาเบนมองราอนอย่างดูถูกและเพิกเฉยต่อคำพูดของอีกฝ่าย ทว่ามุมปากของเขากลับเอาจริงแต่จะยกขึ้นอยู่เรื่อยจนต้องใช้นิ้วกดไว้ขณะมองเคล

“สามเดือนต่อจากนี้ คณะเดินทางของพวกเจ้าทุกคนจะอยู่ที่นี้ได้หรือไม่ เคล เฮนิทส์ ได้ยินว่าเจ้าเป็นขุนนางนี่”

¹ สิ่งมีชีวิตอมตะในตำนานที่เดิมเป็นถึงนักเวทผู้ทรงพลัง ได้รับชีวิตนิรันดร์โดยการสละความเป็นมนุษย์และเข้าสู่สภาวะกึ่งตาย มักปรากฏในรูปโครงกระดูกหรือศพเดินได้

“อืม เรื่องนั้นนะ ไม่จำเป็นต้องกลับไปที่อาณาจักรก็ได้ แต่...”

เคลนั้นก็สัญญากับราชินีแห่งพงไพร รัตนาวา เธอบอกว่าอยากพบเขา เพื่อตอบแทน

“มนุษย์”

“หืม?”

เคลหันไปมองมังกรดำเมื่อได้ยินเสียงเรียกแล้วก็ชะงักไปเล็กน้อย สายตาของราอนเต็มไปด้วยความดุตัน

“...มนุษย์ ฉันไม่อยากจะอยู่คนเดียว”

ราอนจึงเอลฮาเบนโดยไม่ได้สังเกตปฏิกิริยาของเคล ด้วยแววตาดุตัน สมนกับเป็นมังกร เอลฮาเบนถึงกับอุทานว่า ‘โอโฮ’ ก่อนจะจ้องตอบกลับไป ราอนจึงพูดขึ้นอย่างใจเย็น

“มนุษย์อ่อนแอผู้นั้นนอนได้แค่เตียงนุ่มๆ ซันเล็ค ชอบกินผลไม้ และ กินแต่เนื้อชั้นยอดเท่านั้น”

“...บอกให้ข้าเตรียมอย่างนั้นหรือ”

“นายเป็นเจ้าของบ้านไม่ใช่หรอ บอกว่าที่พักกับอาหารไม่ต้องเสียเงิน ไม่ใช่หรือไง มังกรผู้ยิ่งใหญ่แค่สะบัดมือก็ทำได้ไม่ใช่หรอ”

“...ก็ใช่”

ชั่วขณะหนึ่ง เอลฮาเบนรู้สึกว่ามันเกินไปสำหรับเรื่องพวกนี้
อ่อนแอเกินไปแล้ว

ใจอ่อนเกินไป นิสัยที่เคยไล่ตีมังกรหยิ่งผยองพวกนั้นจะต้องนอนชม เป็นเดือนกลายมาเป็นแบบนี้ได้อย่างไรกัน

ทว่าราอนไม่สนใจความกังวลของเอลฮาเบนเลยสักนิด มันหันกลับไปมองเคลอีกครั้ง

“มนุษย์ ไม่ต้องไปพบราชินีแห่งพงไพรหรอกหรอ”

“...ก็ต้องแบบนั้นไม่ใช่หรอ”

“ให้เวลาหนึ่งสัปดาห์ รีบๆ กลับมาล่ะ”

“...ได้”

เมื่อเคลตอบรับ ราอนก็ยิ้มกว้างแล้วกลับไปซุกตัวลงบนเบาะหนังนุ่มๆ

ของโซฟาที่อยู่ข้างเขา เมื่อเห็นดังนั้นเคลก็ได้แต่ถอนหายใจ

“เฮ้อ”

“เฮอะ”

เอลฮาเบนเองก็ถอนหายใจเช่นกัน ช่วงหนึ่ง สายตาของมังกร และมนุษย์ประสานกัน ความเข้าใจอันแปลกประหลาดก่อตัวขึ้น ระหว่างทั้งสอง โดยก้าวข้ามความต่างของเวลานับพันปี

เคลเอ่ยปาก

“ผมจะไปแล้วนะครับ”

“ไปเถอะ”

เอลฮาเบนตอบพร้อมถอนหายใจเฮือกหนึ่ง จากนั้นจึงเอ่ยกับเคล ที่ลุกขึ้นและคณะเดินทางด้านหลังชายหนุ่มที่ลุกขึ้นตามอย่างไม่ใส่ใจ

“จะไปไหนมาไหนก็ได้ แต่อยู่ให้เงียบ ๆ หน่อย ข้าอ่อนไหวง่ายนะ แม้จะจำใจยอมรับพวกเจ้าเพราะเจ้าหนูนั่น แต่ก็ระวังตัวด้วยล่ะ”

มังกรทองเห็นเคลและมังกรดำจ้องตนด้วยสีหน้าพิลึกพิลั่นคล้ายกัน

“มองอะไรอย่างนั้น”

เคลค่อย ๆ สายศีรษะแล้วพูดขึ้น

“เปล่าครับ ไม่มีอะไร”

ตอนนั้นเอง ราออนก็พูดในหัวของเคล

“เจ้ามังกรทองคำนั้น ดูไม่น่าจะอ่อนไหวง่ายเลยนะ”

เคลเห็นด้วย ดูไม่น่าจะอ่อนไหวง่ายเลยสักนิด เอลฮาเบนดูไม่เหมือน มังกรพอ ๆ กับราออนนั่นแหละ

มังกรทองพลันรู้สึกอึดอัดกับสายตาของเคลจึงพูดเสริม

“ข้าจะสอนแค่เจ้าหนูนั่นเท่านั้น ถึงจะมาอ่อนหวานให้สอน ข้าก็ไม่มีทาง สอนหรอกนะ ต่อให้จะสนใจพวกเผ่าเลือดผสมอยู่บ้างก็เถอะ แต่อย่างไร ก็ไม่สอนให้เด็ดขาด”

จากคำพูดนั้น เคลก็เข้าใจ

ถ้าต้องบ่ย ๆ ก็คงจะสอนให้สินะ

สายตาของเคลกวาดมองคณะเดินทาง ในบรรดาคนเหล่านั้นนักเวท

โรชาลินและเด็ก ๆ เผ่ามนุษย์สัตว์ปรากฏอยู่ในคลองสายตา โรชาลินมองมาที่เขพลางยิ้มให้ เห็นได้ชัดว่าเธอเข้าใจตรงกัน ใบหน้าของเคลพลันปรากฏรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

“...ทำไมถึงยิ้มแบบนั้น”

“ก็แค่อยิ้มรับสิ่งที่ท่านเอลฮาเบนพูดนะครับ”

ต่างจากเอลฮาเบนที่ดูอึดอัด เคลคิดว่าในสามเดือนนี้ เขาจะต้องทำให้ทั้งราอนและคนอื่นๆ ในคณะเดินทางได้เรียนรู้ทุกอย่างจากมังกรตัวนี้ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

คิดว่ามังกรจะน่ากลัว แต่ที่ไหนได้ กลับเป็นเหมือนคนแกใจดีที่บ่นไปเรื่อยแต่ก็คอยดูแลตลอด

“มนุษย์ ฉันไม่รู้ว่าทำไมนายถึงยิ้มแบบนั้นอีก แต่ต้องรีบไปรีบกลับนะ”

“รู้แล้ว ฉันจะพาไปแค่นี้ก็พอแล้วจะรีบกลับมา”

เคลตอบราอนอย่างขบขันอีกครั้ง ทว่าช่วงขณะหนึ่งเมื่อนึกถึงสมาชิกที่จะพาไปป่าด้วย เขาก็รู้สึกตึงเครียดขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

วันรุ่งขึ้น เคลเข้าใจที่มาของความรู้สึกตึงเครียดนั้น

“เดินทางปลอดภัยนะ มนุษย์! อย่าไปทำตัวใจดีจนเจ็บตัวล่ะ!”

ราอนตะโกนส่งท้ายอย่างอาลัยอาวรณ์อยู่ที่ปากถ้ำของเอลฮาเบน ทว่าเคลกลับไม่ได้ยินอะไรทั้งสิ้น เขากำลังจมอยู่ในห้วงความคิด

ฉันว่ามีอะไรแปลกๆ อยู่

สายตาของเคลจับจ้องคณะเดินทางที่จะไปด้วยกัน

อันดับแรก เพื่อจะเข้าไปในเส้นทางไร้หวนคืน ป่าหมอกอันลึกลับที่เป็นหนึ่งในห้าเขตแดนพิศวงนั้นจำเป็นต้องมีอันไปด้วย

อนกำลังกล่าวลาหยง เคลเดินทางอีกฝ่ายไปหาคนอื่นๆ

ชเวฮัน ปีครอส และรอน

“อืม”

เป็นการรวมตัวที่ทำให้ต้องถอนหายใจโดยไม่รู้ตัว

รู้งี้น่าจะพาอันส์มาด้วยดีกว่า

เขานึกถึงผู้ช่วยพ่อบ้านอันส์ซึ่งถูกทิ้งไว้ที่อาณาเขตอุบาร์ ความรู้สึกเย็นเยียบแล่นไปตามแผ่นหลังของเคล ไหลของเขาสั่นสะท้านขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

“นายน้อย เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

รอนเข้ามาถามด้วยท่าทางแสรังทำเป็นห่วงใย

“...อา ไม่เป็นไร”

“ดีแล้วครับที่ไม่เป็นอะไร ถ้าไม่สบายตรงไหนก็บอกได้นะครับ”

รอนยิ้มอย่างอ่อนโยน

“นานๆ ได้เดินทางโดยมีสมาชิกน้อยๆ แบบนี้ก็ดีไปอีกแบบนะครับ”

ดีตรงไหนกัน

เคลมองบิโครสที่กำลังสวมถุงมือขาว พลังครุ่นคิดถึงการรวมตัวกันของกลุ่มนี้

ดูเหมือนเป็นกลุ่มที่พร้อมจะก่อเรื่องชะมัด

บิโครสคงสัมผัสได้ถึงสายตาที่เปี่ยมด้วยความวิตกของเคล เขาจึงสะบัดมือทั้งสองข้างที่สวมถุงมือสีขาวเบาๆ แล้วเดินเข้ามาหาอีกฝ่าย

“นายน้อยครับ เราน่าจะออกเดินทางได้แล้วนะครับ”

“อืม ไปกันเถอะ”

เคลออกเดินทางท่ามกลางการรำล้าของรอนกับคนอื่นๆ แล้วมุ่งหน้าสู่หมู่บ้านโฮธิกที่อยู่ใต้สุดของอาณาจักรวีปเปอร์ ทว่าจุดหมายที่แท้จริงของเขาคือเส้นทางไร้หวนคืน หนึ่งในห้าเขตแดนพิศวงซึ่งเชื่อมต่อกับท้ายหมู่บ้านโฮธิก

ฝนตกลงมาเสียได้

“เหมือนครั้งก่อนเลย!”

อน แมวสีเงินที่อยู่ในอ้อมกอดของเคลฮัมเพลงเบาๆ ขณะควบคุมหมอก

ตอนนี้คณะเดินทางของเคลกำลังเดินอยู่ในป่าเส้นทางไร้หวนคืน แม้แต่ฝนก็ไม่อาจขจัดหมอกประหลาดนี้ได้

ซู่ววว

เสียงฝนดังจนกลบแม้กระทั่งเสียงฮัมเพลงของอน เคลเริ่มรู้สึก
รำคาญเสียงหยดฝนที่ตกกระทบเสื้อกันฝน ทันใดนั้นบิคโรสก็เดินขึ้นมา
หน้าบข้าง

“ดูเหมือนตอนนี้จะมีมืดแล้ว แกรมฝนยังตกหนัก พักในป่านี้สักคืน
น่าจะดีกว่านะครับ”

เคลพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดนั้น

“อน ไปถ้าที่เราเคยไปครั้งก่อนกันเถอะ”

“อยู่แถวๆ นี้เอง”

เคลพยักหน้าให้คณะเดินทางตามมาขณะมองอนใช้หมอกเปิดทาง
รอน ชเวฮัน และบิคโรส ทั้งสามคนผูกเสื้อกันฝนให้แน่นขึ้นแล้วเดิน
ตามหลังไป ก่อนที่ชเวฮันเดินมาหน้าบข้างแล้วเอ่ยถามเคล

“เราจะไปถ้าที่เคยพบกับองค์ราชินีรึทาน่าใช่ไหมครับ”

“อืม ที่นั่นแหละ”

เป็นสถานที่แห่งความทรงจำที่เคลเคยแสดงว่าตนเป็นคนดี สุภาพ
และอะไรต่อมิอะไรอีกมากมายต่อหน้ารึทาน่าและบริวารของเธอ

“เป็นสถานที่ที่มีความทรงจำดีๆ สិនะ”

อนคงจะนึกถึงความทรงจำตอนนั้นเช่นกัน จึงทำหน้าที่เบี่ยงหน้าแล้ว
รีบควบคุมหมอกเพื่อสร้างทางเดิน อาจเป็นเพราะทุกคนต่างเร่งฝีเท้า ไม่นาน
จึงได้เห็นถ้ำแห่งหนึ่งที่อยู่ไกลออกไปปรากฏขึ้นในความมืด

“นั่นไง! เอ๊ะ?”

อนเข้าไปที่ถ้ำแล้วชะงัก รอนจึงขยับเข้ามาใกล้

“ดูเหมือนจะมีคนอยู่ นะครับ”

แสงสลัวลอดออกมาจากถ้ำ ดูท่าว่าจะมีคนมาถึงก่อนแล้ว เคลครุ่นคิด
อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยขึ้น

“คงสายเกินกว่าจะไปทีอื่นแล้ว ไปที่นั่นกันก่อนเถอะ”

เคลรู้สึกหงุดหงิด ฝนก็ตก มืดก็มีมืด แกรมยังหิวด้วย เขาไม่อยาก
เดินต่อแล้วจึงไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีกว่านี้ อีกทั้งการอยู่กับคนอื่นสักคืน
ก็ไม่แย่นะเท่าไร

“ครับ โชคดีที่ไม่รู้สึกถึงกลิ่นอายที่แข็งแกร่ง”

เมื่อชเวฮันพูตเสริม เคลจึงออกคำสั่งอย่างเด็ดขาด

“ไปกัน”

ทางสะดวก

แปะๆ

เสียงฝนตกกระทบเสื้อกันฝนดังขึ้นๆ เหล่าคณะเดินทางต่างรีบมุ่งหน้า
ไปยังถ้ำ

แสงสลัวสว่างขึ้นทีละนิดพร้อมกับที่ปากทางเข้าถ้ำปรากฏชัดขึ้นเรื่อยๆ
ในที่สุดก็ได้พักแล้ว

ขณะที่เคลเร่งฝีเท้าพลงคิดเช่นนั้น เสียงของชเวฮันก็ดังขึ้น

“...กลิ่นอายคุณๆ นะครับ”

อะไรนะ

เคลได้ยินคำพูดของชเวฮัน ขณะเดียวกันก็เห็นปากถ้ำชัดเจนแล้ว

จากตำแหน่งที่อยู่ทำให้เห็นกองไฟและภายในถ้ำ

มีคนสองคนอยู่ข้างใน

บ้าชะมัด

เคลขี้ตาทั้งสองข้าง

“นะ...นั่นใครครับ”

เสียงลั่นเครื่องดังเข้าสู่โสตประสาท

ชายร่างผอมบางท่าทางไร้พิษภัยกำลังมองมาที่คณะเดินทางของเคล
แววตาของเขาอ่อนโยนจนดูเหมือนมีหยาดน้ำตาเอ่อคลอ ชวนให้รู้สึกสงสาร
ทว่านั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญ

ทำไมเขาถึงอยู่ที่นี่

ข้างกายชายผมทองที่ดูอ่อนโยนมีหญิงสาวซึ่งมีผมสีเดียวกันนอนอยู่
และเคลเคยเห็นเธอมาก่อน

ซอร์ดมาสเตอร์ผมทอง

สมาชิกขององค์กรลับที่ผ่านนักเวทจอมกระหายเลือดอย่างเรดิก้า
หญิงสาวคนนั้นสลบไสลไม่ได้สติ บนร่างกายปรากฏรอยตำหนิหลายแห่ง

ซึงงง

เสียงแผ่วเบาดังขึ้นข้างหูเคล ซเวฮันชักดาบออกจากฝักเล็กน้อย
จนเขารู้สึกเสียววาบไปทั้งท้ายทอย รวากับถูกกระแทกเข้าอย่างจัง
นี่มันสถานการณ์อะไรอีกเนี่ย

แต่แล้วเขาก็สบตากับรอน

‘เกิดอะไรขึ้นหรือครับ’

สายตาของรอนถามแบบนั้น ทันใดนั้นเอง สมอของเคลพล้น
ปลดปล่อยขึ้น

อ้อ ใช่แล้ว ผู้หญิงคนนั้นไม่รู้จักหน้าฉันนี่

ซอร์ดมาสเตอร์ผมทอง หญิงสาวคนนั้นไม่รู้จักทั้งใบหน้าของเคล
และคณะเดินทาง เธอเห็นแค่ตอนที่พวกเขาสวมหน้ากาก จึงไม่รู้อะไร
อย่างอื่น

ก็ดีแล้วนี่

เคลวางมือบนไหล่ของซเวฮัน

“ซเวฮัน เก็บดาบ”

“ครับ? แต่ว่า!”

เคลกระชับซเวฮันที่ถ้ามกลับอย่างร้อนรน

“ปกปิดพลังซะ”

หากหญิงคนนั้นฟื้นขึ้นมาอาจรู้สึกถึงพลังของซเวฮัน

เคลมองซอร์ดมาสเตอร์ที่สลบอยู่และชายผู้มึนทำทางตื่นตกใจข้าง ๆ
แทนที่จะสนใจซเวฮันที่กำลังงุนงงสุดขีด เขากลับสนใจชายผมทองที่ดู
ไม่มีพิษภัยมากกว่า เคลยิ้มให้อีกฝ่ายอย่างอ่อนโยน ส่วนนอนในอ้อมกอด
พล้นส่งเสียงร้องเหมียว ๆ

เหมียววาว

ท่าทางอย่างกับจะบอกว่าเหมือนตอนที่เจอริทาน่าเลย แต่เคลไม่สนใจ
สายตาแบบนั้นสักนิด ซเวฮันบอกว่าไม่รู้ถึงพลังที่แข็งแกร่งจากพวกเขา
บ่งชี้ว่าชายคนนั้นอ่อนแอ ต่างจากหญิงสาวที่กำลังสลบไสล

เคลถอดหมวกเสื้อกันฝนออกแล้วพูดกับชายหน้าตาอ่อนโยนคนนั้น

“ขอโทษนะครับ ตกใจมากใช่ไหม”

ช่วงเป็นน้ำเสียงที่ทั้งสุภาพและนุ่มนวล

ชวฮันสะดุ้งเมื่อได้ยินน้ำเสียงนั้น จากนั้นเคลก็เห็นรอนก้าวออกมาข้างหน้า

รอน บีครอส และอน ทั้งสามไม่ได้เผชิญหน้ากับศัตรูในการต่อสู้ของเผ่าวารี พวกเขาจึงไม่รู้จักใบหน้าของศัตรู อย่างไรก็ตาม เคลไม่กังวลว่ารอนที่ไม่รู้สถานการณ์จะพูดอะไรออกมา

“ขอโทษด้วยครับ ผู้คุ้มกันของนายน้อยเป็นคนมีความรับผิดชอบในหน้าที่สูงมากนะครับ”

รอนพูดอย่างอ่อนโยนและสุภาพในฐานะข้ารับใช้

เคลสบตากับรอนและบีครอส สองพ่อลูกพยักหน้าให้เขาเล็กน้อย

‘ถึงจะไม่รู้เรื่อง แต่จะลองตามน้ำไปก่อนแล้วกัน’

นั่นคือสิ่งที่สายตาของพวกเขาบอก

พึงพาได้จริง ๆ

ความรู้สึกอุ่นใจพลันเอ่อล้นขึ้นมา

เป็นครั้งแรกที่เคลรู้สึกพอใจกับการรวมตัวของสมาชิกกลุ่มนี้

มีกรสองตัวอยู่ถ้าเดียวกันไม่ได้อาจไม่ใช่ความจริงเสมอไป
เพราะราอนั้นพิเศษ แม้แต่มีกรโบราณอย่าง *เอลฮาเบน* ยังให้ความสนใจ
และการพบเจอกับมีกรทอครั้งนี้ก็ทำให้เคลได้รับข้อมูลสำคัญ
เกี่ยวกับพลังโบราณของคนที่อาจเป็นอันตรายถึงชีวิต!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8322-5

9 786161 883225

495 บาท